

„Ja, som tjene Penge derved,“ svarede det daværende Medlem for Lejrekredsen. Der var ikke nogen Overbærenhed, ingen Mildhed, ingen Forsonlighed hverken i Tale eller i Tone overfor det Højre, som den Gang paa Trods af Landets Love byggede Københavns Befæstning.

Greven, det ærede Medlem for Lejre, vendte sig dernæst til selve Hovedspørgsmaalet, Københavns Befæstning, og udtalte bl. a.: „Spørgsmaalet er ikke, hvorledes Fæstningerne skulle være, eller hvorledes Forsvaret af København skal kunne iværksættes. Spørgsmaalet er: Skal København overhovedet være Forsvarets Centrum?“ Og hvad svarer saa Rigsdagsmanden for Lejrekredsen?: „Vi ere komne bort fra alle de Taler, vi have hørt i dette Ting mange Gange, at det, det kom an paa, var at sikre os en saadan Stilling her i Landet, at vi i denne Stilling kunde afvente fremmede hjælpende Magters Indgriben i Striden. Vi ere komne til Forstaaelse af, at der slet ikke er nogen fremmed Magt, som indlader sig paa at hjælpe os, og at det, naar det en Gang kommer saa vidt, først og fremmest gælder om at sørge for at holde os udenfor Konflikterne og europæiske Muligheder.“ Det, det gælder om for København, fortsætter det ærede Medlem fra Lejre — „er at sikre sig imod, at det af en af de krigsførende Magter bliver benyttet til Operationsbasis, man bruger ikke et Land til Operationsbasis, som ikke kan bruges til Operationsbasis, og naar dette Land ingen Fæstninger har, saa gad jeg vide, hvorledes det skulde kunne bruges til Operationsbasis“.

Videre argumenterer det ærede Medlem for Lejrekredsen, den nuværende Konseilspræsident, for Afrustning ved at sige: „Tror virkelig den ærede Minister eller nogen for Alvor, at nogen europæisk Magt i det Tilfælde, at der blev Krig i Østersøen, vilde sætte sig ned her i København, benytte København som Oplagsplads for sit Krigsmateriel, for sin Flaade, for sin Hær, for derpaa at angribe sin Fjende? Naturligvis ikke, ganske simpelt af den Grund, at de meget godt forstaa, at det er en meget udsat Post at sidde paa i et fuldstændig ubefæstet Land eller paa en Ø, hvor man kan risikere at blive lukket inde, jaget væk eller afskaaren, hvad Dag det skulde være. Der er vist ingen, der er i Tvivl om, at det første, der maa gøres, for at Danmark kunde bruges som Operationsbasis, det var at foretage Befæstninger for at sikre det

imod Fjenden, og saa længe der ingen Fæstning er, kunne vi derfor vist være meget rolige for, at vi ikke vække nogen som helst Interesse“.

Saa vender det daværende Medlem for Lejrekredsen sig med stor Styrke og med voldsom agitatorisk Kraft mod Københavns Befæstning, idet han siger: „Det er det, jeg paaastaar mere og mere har fundet Tilslutning i Befolkningen og saa i de Herrers Kredse, som høre til Regeringspartiet, at Københavns Befæstning, det er Landets Undergang, det er Vejen til, at vi drages ind i de europæiske Konflikter og derved faa en Betydning, vi ellers slet ikke have. Der vil da ikke blive rettet det Spørgsmaal til os, som den ærede Krigsminister antydede: Hvordan forsvare I eders Neutralitet? men det: Hvordan forsvare I eders Fæstning? Kunne I holde den? Kunne I sikre den imod at blive brugt af Udlandet som et Vaaben imod os? Det bliver Spørgsmaalene til os. Men naar først de Spørgsmaal rettes til et Land, er det i Almindelighed for sent“. Saa fortsætter det ærede daværende Medlem: „Det, det gælder om, er at hindre, at Spørgsmaalet bliver rettet til os, ved at sørge for, at vi ikke faa den militære Betydning, at nogen nogen Sinde kan blive fristet til at rette saadanne Spørgsmaal til os, men det gør man sandelig ikke ved at anlægge en Fæstning som den, den ærede Krigsminister har foreslaaet. Nej, er det Spørgsmaal først kommet frem: Hvorledes forsvare I eders Fæstning? saa kommer paa vort Svar meget hurtigt den næste Bemærkning: Ja, det kunne vi nok se! I kunne ikke forsvare den, vi maa hjælpe eder dermed. — Og dermed er saa vor Selvstændighed tabt“.

Saa pegede det ærede Medlem for Lejrekredsen paa de økonomiske Følger af den militære Rustningspolitik

Formanden: Jeg vil henstille, at Oplæsningen ikke bliver alt for lang.

Sabroe: Det er en ganske fortrinlig Tale, som jeg synes, Rigsdagen bør høre en Gang til. Men det væsentligste er sagt. Saa pegede det ærede Medlem fra Lejre paa de økonomiske Følger af denne Fæstningspolitik og siger: „Hvad vil det sige, at vi bygge en Fæstning her i Landet? Det vil sige, at vi optage Landets økonomiske Evne i en saadan Grad, at vi rimeligvis blive ude af Stand til at løse ikke blot de Opgaver, der foreligge for